

възможността и едните и другите в миналото да са принадлежали към пра-родители с общо определение (например *Русуря* (Rûsură), „от Русия“, чиито днешни потомци са се установили главно в Испания и САЩ), а също и от факта, че някои наименования се съдържат в други по-общи от тях: индивидите могат да принадлежат на две по-малки групи, част от по-голямата група.

Индивидът е такъв, какъвто го прави принадлежността към дадена група. Възприемането няма нищо общо с неговата личност, а с неговото положение в определена група. Това положение определя идентичността му за самия него — начинът на самооценка и идентичността му за другите — начинът, по който той е оценяван и оценява другите. Ето защо, по време на среща културните и езиковите елементи играят ролята на определения, основа както на едновременното обозначаване и разграничаване, така и на чувството за общност и различие. За разпръснатите и разнообразни цигански групи, основната функция на наименованията е тяхната роля на класификатори за обозначаване и взаимна адаптация. Наименованията се самоорганизируют помежду си: в предишните опростени примери, понятието за „група“ включваше различни по важност и по природа съставни части на обществото. Различни по важност са фамилните групи *Йонеци* и *Минеци* и групата на *Калдерашите* — хиляди индивиди разпръснати в много страни по света. Различни по своята природа са групите на *Йонеците* и *Минеците*, организирани от индивидите по родство и групата на *Паризоске Рома*, която представлява съседска общност, или групата на *Хорахане Рома*, представляваща относително нееднороден и разпокъсан ансамбъл.

Ще илюстрираме тези различия, както и факта на взаимосъдържащите се наименования със следната таблица: